

Az öröklét receptje

*Diego Velázquez: Az öreg szakácsnő,
1618, olaj, vászon, 100,5×119,5 cm
National Gallery of Scotland, Edinburgh*

Tökéletes élőlényekből ismét
csak nyersanyag, s már hányadszor vajon,
hogy a tojáson, hagymán, olajon
a fény kihuny, míg várja, hogy terítsék

az asztalt valahol, s csupán mocsok
marad megint abból, amit teremtett,
s hiába próbál új meg új receptet,
ha úgysem áll meg, de tovább forog

minden körös-körül, és ürülék
vagy vizelet lesz később majd belőle,
s ezzel táplálja újra friss fűvét

a fennvaló, mert csontra és velőre
váltja naponta terveit, pedig
elrothadnak, kik megízlelhetik.

Máshol van közben

*Vincent van Gogh: Magvető (Millet után),
1889, olaj, vászon, 80,8×66 cm,
Stavros S. Niarchos gyűjteménye*

Szemét behunyja, és máshol van közben,
mert így lehet csak elviselni, hogy
ami jelenvaló, lassan kifogy,
mint egy átalvető, míg lent a földben

csak együgyű remény, hogy szárba szökken
megint a mag, s ismét működni fog,
akárcsak eddig, a szörnyű titok,
hogy mégsem a betűk egy csukott könyvben,

nem a szavak, nem is a mondatok,
s az égen sem a nap vagy hold ragyog,
hiszen se fent, se lent még semmi sincsen,

csupán egy terv, bár elképzelhető,
s ha szórja álmait, elébe jó,
ki nincs, de lesz, vagyis maga.

Veszély

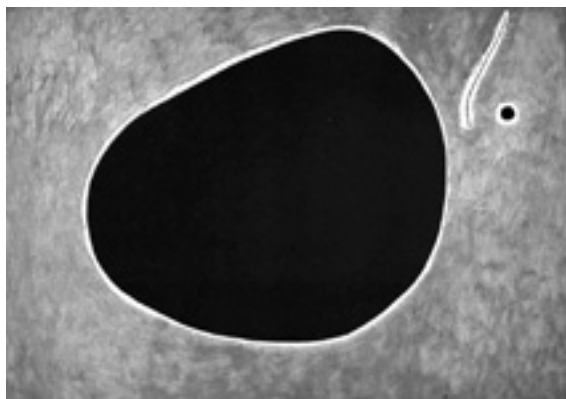
*Pierre-Auguste Renoir: Tűnődés,
1876–1877, olaj, vászon, 66×55,5 cm,
Barber Institute of Fine Arts,
University of Birmingham*

Még a rossz álom is olyan puha,
hogy végig elfedi a sok-sok sarkot
s kiszögellést, ahogy a száraz partot
a víz bemossa, s ahogy a ruha

takarja, ami benne elmerül,
s amit a festő soha meg nem festett,
de zátonyként fel-feldereng a tested
könnyű fátyolban, őrizetlenül,

miközben halkán lélegzik a köd
a vízalatti sziklaél fölött,
és nem kell tudni róla, mert egy emlék,

ha jól választasz, veszélytelenebb,
mint a valóság, s az emlékezet
éppen úgy végtelen, akár a nemlét.

Hazatér

*Joan Miró: A szitakötő röpte a napba,
1968, olaj, vászon, 174×224 cm,
magángyűjtemény, Párizs*

Vajon nevezhető-e ez halálnak,
ahogy még néz világtalan szeme,
vagy csak eláraszt mindent a zene,
s hogyha egy húrnak egyszer hangja támadt,

kettészakadhat, de tovább rezeg,
mintha nem lenne szükség már anyagra,
előbb csak széthull millió darabra,
majd eltűnik, s a könnyű szárny helyett

most a világ repül, mert hazatérnek
a fehérbe a pirosak s a kékek,
s bár nem láthatom soha a kezét,

egy pillanatra szétnyitotta markát
s megmutatta a szitakötő arcát
végre az Isten, s ennyi is elég.

Markó Béla (Kézdivásárhely, 1951) író és költő, tanár,
politikus.